

εις δικαίον Τραπεζίτων και μεσιτών μπαζισι,
 'στό ή πατρις προώρισται να ζήση και θα ζήση,
 εις καταστίχων άνοιγμα κι' Ίσοζυγίων κλεισίμο,
 'στών γλωσσικών τό δέσιμο και τών τρελλών τό λυσίμο,
 'στό καταργείν κι' αύθημερόν εύρίσκειν άλλας θέσεις,
 'στό συντηρήσει θμαλάς τάς διεθνείς μας σχέσεις,
 'στό κείναι μολυβιδένια 'στην μύτην τών προγώνων,
 εις τό τραχιζείν οικιακώς μολυβιδένια, μολυβιδένια,
 'στό καταρρίπτειν τόν ναόν εις τρεις ημέρας μόνον
 και τούτον άνοιχοδομείν ως πού να 'πήε λουκάνικο,
 εις έλιφαντοκόκκαλα πρὸς χρῆσιν άδριαντων
 δι' όσους έμουρλοζέψαν τά τέκνα τών γιγάντων,
 εις τήν συγγήν περιφοράν τού δημοσίου όίκου,
 εις θαμναλίδος έξοδα κι' ήλαιου τού όνισκου,
 εις άρκετήν προμήθειαν όξείας φανικού
 κι' ένός κλιβάνου άγοράν άπολυμικαντικού,
 εις τούς πραγματοποιόμενας προμηθειάς εύστόχων,
 εις άωρες κι' Άνάκτορα και πρὶοίκα Διαιδόχων,
 εις τό σοφόν άνευθυνον σωφρόνων Βασιλίων,
 εις τελετάς τών Άργυρών και τών Ίουβιλιαίων,
 'στό αίρειν ως έπαύτορα τήν άναγκαστικήν
 κι' ίπαναφέρειν τάξιμα ως νόσον ασυστήτην,
 εις τό στριγγίλειν μέ παγερά και κορδωμένα λόγμια,
 εις τό διώκειν τήν Άρχήν μέ όργανόν του ταύρου,
 'στό κτιζείν πύργους όχυρούς κι' άνώγια και κατώγια
 μέ τά χαρτονομίσματα του Γιωργίου Σταύρου,
 εις τό στερείσθαι κάποτε κι' αυτών τόν ήπιούσιον
 και μολοντού' όρίεσθαι όρεκτικώς ζακούσκακι,
 'στό προσποιείσθαι πομπώδως τόν χαρτανομνόν πλούσιον
 κι' ύψώνειν άερόστατα και ξεφουσκώνειν φούσκακι,
 εις σχέδια συνδυακμών μεγάλα και παράφορα
 κι' εις άλλια κατορθώματα πολλά τε και διάφορα.
 Πεντάρα για ντεπόζιτο ποτέ δέν έφυλάγαμε,
 τά δὲ λοιπά, Φασούλ Τζίν Τζούν, οκουπίου και τά 'φάγαμα.
 Π. Χαιρείν πολύ πού φαίνισθε τσοούτον πατριώται
 και ξέριτε τά δανεικά πώς πρέπει να τά τρώτε,
 και πάντοτε για τούς Ρωμηούς 'στην Κίνα θα κηρύττη
 πώς έν χρυσούτον της Μιχαλούς και του Δρομοκαίτη.
 Πρὸς χάρη σας ύπόσχεται να όωση κι' άπολίση,
 ουχ ήπτον, Πρέεδρε, τολμά να σας παρακαλίση
 και τά στελέχη του στρατού να τού δοθοῦν έικείνα
 να καταρτίση δι' αυτών στρατεύματα κι' ή Κίνα.
 Και τώρα λάτρης κι' ύμνητής τών εύγενών σας πάππων
 μένει της Λορδούνης σας 'ζυπόλιτος θεράπων.

(Ο Μανδαρινός προσκυνεί και τά στελέχη πίνειν
 και σύμων τήν κοταίδα του μ' αυτήν τόν Λόρδο βέρνει).

**Και τηλεγραφικά
 Έλληνογαλλικά.**

Ο Γάλλος Ρου πρὸς τόν Καρνό. — 'Στὴν Διηγηγάνη' πῆγα,
 τού τόσο φιλογαλλισμού τοῦχι κολλήσει μύτια.
 Αισθηματα έξίφρασε πολλά περι Γαλλίας
 κι' ή άφιξις μου φαίνεται τόν σκινάει μεγάλως,

μου είπει δι θερμώτατα 'στὸν ρουὸν της θηλιάς
 πὸς έν δέν ήτανι Ρωμηός ήσθει ναίνα Γάλλος.

Ο Γάλλος Ρου πρὸς τόν Καρνό. — Ο πρώτος έν τοῖς ίσοις
 άκόμη φιλογαλλικῶς παρλάει διαχύσεις.
 Έραϊός μέ τήν ρόμπα του, ώραιοι και μέ κρανός,
 ή τρε ζολ ή τρε πολι ή τρε σαφράν πουρ του,
 ύπήρξε κι' έρυθρόσκουφος ποτέ ρεπουμπλικάνος
 καθὼς 'στην Φίλλ Μαντάμ Άγγώ κι' ο νίος Άνζ Πιτου.

Ο Γάλλος Ρου πρὸς τόν Καρνό. — Μή λύπην του μεγάλων
 παραμικράν της κρίσιως δέν βλέπει θεραπείαν,
 μά προτιμά τό χέρι του να πετακόψη πάλιν
 παρά να βάλ' ύπογραφήν εις τήν χρεωκοπίαν.
 Έθαύμασα μέ τό μαλό του πρὴν Στρατηλάτου,
 τά της τρεχούσης κρίσιως τά έξιζουε φαρσί,
 μέ τρόπον δι κι' εύγένειαν Παρινοῦ Γαλάτου
 έως 'στην πόρτα μ' έβαλε και μούπε μιλ μεροί.

Ο Γάλλος Ρου πρὸς τόν Καρνό. — Τόν Καραπάνο 'έρηκα,
 τήν σάκφην σάκφην έλεγε, τά σύκα μόνον σύκα.
 Μή μ' έρωτες, έφώναξε, περι τών περαιτέρω...
 τήν γνώμην μου τήν ύψηλήν τήν χρεωκοπίαν και τήν ξίρα.
 Τας έξελίγεις θεωρεῖ σαχλάς κοινοτεπιας,
 μου είπει δι πὸς έπρεπε ναλόμω μέ βουλοκίρι,
 κι' ώς καθόσον άφωρξ τά της χρεωκοπίας
 τήν ύπογραφεῖ τούτ ά φέ μέ ποδι και μέ χέρι.

Ο Γάλλος Ρου πρὸς τόν Καρνό. — Έδώ σφιγγξ τό πνεύμα...
 ο Δόν Σκουλούδης τόν σιρ Λό εκάλεσε εις γέιμα
 μέ τόν παμπόνηνον σκοπον καλά να τόν μπουκώση,
 κι' άφοῦ τούς είστρους του σιρ Λό μέ τό πριότ άνάψη
 κατά τό δὲ λεγόμενον 'στά πρῶσα τόν τακωσκή
 κι' όλο καλά για τούς Ρωμηούς 'στην έδισιου του γραφή.
 Ο Δόν Σκουλούδης καθεται 'στὸν έλεγκτήν κοντά
 κι' άπό σαμπάνιαις γίνεται δι μουσαφίρης σκίπια,
 ο Στίρανος τόν δδηγεί 'στὸν μουσαφίρ-όντα
 και τού σερβίρει τόν καφφέ και τού προσφέρει πίνα.
 Τόν άγκαλιάζει, τόν φιλεί, τόν λίγει πρώτο βλάμη,
 κι' άπό Ίπουργός τών Ναυτικῶν τόν Άγγλον βεβαιώνει
 πὸς θαλάσσα τό σπῆτι του πρὸς χάρην του θα κάμη
 και ρίγνει 'στὸν καφφέ τού Λό 'λιγο χελσις κι' άριόνι.
 Ο Λόου παραφέρεται, βρυχάται, δαιμονίζεται,
 γυρνεῖ πίνα και χαρτι και γράφει γράφει γράφει
 πὸς είναι Κρίσιος ο Ρωμηός, πὸς πρέπει να δανειζεται,
 και σαν πεινοῦν οι δανισται να τρών σκυτρί πιλάφι.

Ο Γάλλος Ρου πρὸς τόν Καρνό. — Έδώ περνοῦν Έγγλίζοι...
 άκόμη δέν μ' εκάλεσαν κι' έμένα σί τραπίκι,
 έν δι κι' έγώ καθὼς τόν Λό ραχάτ-λουμοῦν έν χάψω,
 μηδὲ σί γέιμα Ίπουργός δέν προσκληθώ λαμπρόν,
 'στά παστρικά τεστέρια των φοβόμυι μήπως γράψω
 τήν λέξην τήν πασιγνωστον του στρατηγού Καμπρόν.

Ο Ρωμηός γνωστόν ος κάνω — πὸς 'στό σπῆτι μου άνέση,
 'στην Νάπολιον άπάνω — κι' άπό τούδε σουραεί:
 μέ ένδοχέις Έδης, — εδὲ 'στό λέδι τρεῖς 'στό Έδης,

μέ Χμαϊόν μέ μή μάνθη — μέ μεγάλ' οίκοδομή,
 και μή χέσε δίχως άδρα, — πούταν έλλοτα μεμή.

Έκ του τυπογραφείου «Κορίνθης» της καλής, όδου του Πρωστατίου κοινοτρος πολύς.